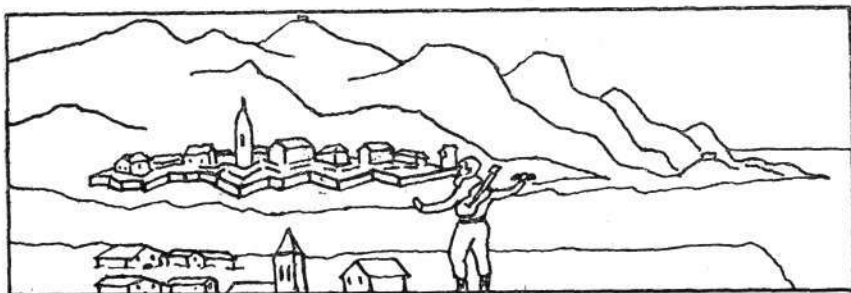

NERE ETOĒERA

(Ipañagire)

Poliki

A-ra nun dir-an men-di mai-te-ak, a-ra nun dir-an ze-lai-
 -ak, bas-ef-i e-der zur-i zur-i-ak, i-tur-i e-ta i-bai-ak; En-dai-an
 na-go zor-a-tur-i-kan, za-bal za-bal-ik be-gi - ak, a - ra Eus-kal
 Ef-i lur o-ber-i-kan ez da Eu-ro-pa gu-zi-an, a-ra Eus-kal
 Ef- i lur o-ber- i-kan ez da Eu- ro- pa gu- zi- an.

Ara nun diran, mendi maiteak,
 ara nun diran zelaiak,
 basefi eder zuri zuriak,
 iturri eta ibaiak;
 Endaian nago zoraturikan,
 zabal zabalik begiak,
 ara Euskal-Efi, lur oberikan
 ez da Europa guzian.

Gero, pozik bai, Donostia'ra,
 Okando'aran lufera,
 zaru polit au utzi beaia,
 nera anaiak, au pena;
 Irutxuluetan maitagarria,
 bere kokia zu zera,
 Benetia'ren grazi guziak
 gaur Donostia'n badira.

O! Euskal-Efi, eder maitea,
 ara emen zure semea,
 bere lufari muñ ematera
 beste gabe etoñia;
 zuregantikan emango nuke
 pozik bai nere bizia,
 beti zuretzat il arteraño
 gorputz ta anima guzia.

Agur bai, agur, Donostia'ko
 nere anaia maiteak,
 Bilbao'tikan izango dira
 aita zafaren beñiak;
 eta gañera, itz neurtuetan,
 garbi esanaz egia,
 Su-Amerika'n zar gertatzenda
 jakin dezaten guziak.